

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 373/2011-35

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 17. januára 2012 v senáte zloženom z predsedu Ľubomíra Dobríka a zo sudcov Jána Auxta a Rudolfa Tkáčika prerokoval sťažnosť J. Š., Č., zastúpeného JUDr. S. Z., Advokátska kancelária, Č., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Krajského súdu v Žiline v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Co/39/2007 a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo J. Š. na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Krajského súdu v Žiline v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Co/39/2007 porušené bolo.

2. J. Š. priznáva primerané finančné zadosťučinenie v sume 1 000 € (slovom tisíc eur), ktoré je Krajský súd v Žiline povinný zaplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

3. Krajský súd v Žiline je povinný uhradiť J. Š. trovy konania v sume 261,82 € (slovom dvestošesťdesiatjeden eur a osemdesiatdva centov) na účet jeho právneho zástupcu JUDr. S. Z., Advokátska kancelária, Č., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. III. ÚS 373/2011-10 z 13. septembra 2011 prijal na ďalšie konanie sťažnosť J. Š., Č. (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Co/39/2007.

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ sa návrhom na náhradu škody podaným Okresnému súdu Čadca (ďalej len „okresný súd“) 12. augusta 1996 domáhal voči odporcovi zaplataenia istiny s príslušenstvom.

Okresný súd rozhodol vo veci rozsudkom z 30. apríla 1998, ktorý bol na základe odvolania odporcu zrušený rozhodnutím krajského súdu zo 17. marca 1999 a vec vrátená okresnému súdu na nové konanie. Sťažovateľ poukázal na skutočnosť, že toto rozhodnutie krajského súdu bolo písomne vyhotovené po dobe dlhšej ako štyri mesiace.

Nasledujúci rozsudok okresného súdu z 20. júna 2000 bol na základe odvolania odporcu opätovne zrušený a vec vrátená okresnému súdu na nové konanie rozhodnutím krajského súdu z 11. septembra 2001. Podľa vyjadrenia sťažovateľa bolo predmetné rozhodnutie krajského súdu písomne vyhotovené s odstupom až siedmich mesiacov.

Ďalší rozsudok okresného súdu z 24. októbra 2006 napadol odporca odvolaním podaným 16. januára 2007. Sťažovateľ uviedol, že v odvolacom konaní vykonal krajský súd 29. apríla 2009 pojednávania, no od tohto dátumu „*nebol o žiadnom úkone zo strany súdu informovaný*“. Sťažovateľ dodal, že následne bez prítomnosti účastníkov konania krajský

vyhlásil 30. marca 2010 rozsudok, o čom sa sťažovateľ dozvedel na základe telefonickej žiadosti a nahliadnutím do spisového materiálu.

Sťažovateľ poukázal na to, že sťažnosťou zo 4. marca 2011 žiadal predsedu krajského súdu o doručenie písomného vyhotovenia rozsudku, no do dňa spísania sťažnosti podanej ústavnému súdu mu nebol predmetný rozsudok doručený.

V uvedenom postupe krajského súdu vidí sťažovateľ porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy garantujúceho mu rýchlu a účinnú ochranu jeho práv.

Vychádzajúc z uvedenej argumentácie v závere sťažnosti sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd rozhodol nálezom, ktorým by vyslovil porušenie základného práva sťažovateľa zaručeného čl. 48 ods. 2 ústavy postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Co/39/2007, prikázal krajskému súdu konať vo veci bez zbytočných prierahov, priznal mu primerané finančné zadost'učinenie v sume 15 000 €, ako aj trovy právneho zastúpenia.

Na základe výzvy ústavného súdu sa k sťažnosti vyjadril krajský súd prostredníctvom svojho podpredsedu, ktorý odkázal na stanovisko predsedu príslušného senátu. Predmetné vyjadrenie doručené ústavnému súdu 28. októbra 2011 obsahovalo podrobný chronologický prehľad procesných úkonov konania a bola v ňom konštatovaná právna nenáročnosť posudzovaného konania týkajúceho sa uplatneného nároku na náhradu škody z titulu „*vadne vykonanej opravy – výmeny rozvodového remeňa na motorovom vozidle značky P.*“. Na druhej strane vyjadrenie poukázalo na skutkovú zložitost' veci, ktorú krajský súd odôvodnil takto: „*Predmetné motorové vozidlo si navrhovateľ dal opraviť v rakúskej opravovni značky P. s tým, že pre účely vykonania znaleckého dokazovania, za účelom preukázania jeho tvrdenia o spôsobení škody odporcom predložil iba niektoré súčasti poškodeného motora -polomotor s namontovanými piestami, ojnicami, kľukovým hriadeľom, na bloku motora chýbal indentifikačný znak. Pre účely dokazovania znalcovi zo strany navrhovateľa nebolo dodané rozvodové ústrojenstvo, rozvodový remeň, napínaky a ostatné príslušenstvo motora. Znalec v znaleckom posudku vychádzal iba z tvrdenia navrhovateľa, že došlo k roztrhnutiu rozvodového remeňa, ku ktorému mohlo dôjsť neodborným vykonaním výmeny rozvodového remeňa odporcom - k preskočeniu ozubenia napr. v dôsledku nedostatočného napnutia remeňa napínacou kladkou a pod. Až v priebehu ďalšieho dokazovania sa podstatnou stala i otázka, či k poruche motora nedošlo*

aj v dôsledku inej príčiny vzhľadom k postaveniu ventilov a piestov po poškodení motora s prihliadnutím aj na listinný dôkaz predložený odporcom – A. s.r.o. P., v dôsledku čoho malo byť doplnené znalecké dokazovanie výsluchom znalca v rámci odvolacieho konania. “

Krajský súd dôvodil, že prieťahy v konaní boli spôsobené nedostatočnou dôkaznou iniciatívou účastníkov konania a nedostatkami týkajúcimi sa znaleckého dokazovania. Poukázal tiež na prieťahy, ktoré boli podľa jeho názoru spôsobené sťažovateľom, pričom argumentoval: *„Napríklad dňa 8.1.2002 bol stanovený TP na deň 10.10.2002, pričom navrhovateľ dňa 8.10.2002 žiadal o odročenie pojednávania z dôvodu, že právne zastúpenie prevzal JUDr. J. V. Dňa 17.1.2003 navrhovateľ sa odvolal proti uzneseniu okresného súdu o zložení preddavku na znalecké dokazovanie aj napriek tomu, že na základe výzvy okresného súdu zo dňa 21.10.2002 dal navrhovateľ podnet na doplnenie znaleckého dokazovania. Dňa 29.6.2007 bola doručená žiadosť právneho zástupcu navrhovateľa o odročenie pojednávania z dôvodu čerpania dovolenky. Pokiaľ bol stanovený nový TP na deň 9.10.2007, dňa 24.9.2007 bola doručená žiadosť JUDr. J. V. o odročenie pojednávania z dôvodu kolízie s inými pojednávaniami v ten deň. “*

V závere krajský súd zhrnul: *„Ak možno hodnotiť prieťahy v konaní, tieto vznikli v dôsledku nedostatočne zisteného skutkového stavu v súvislosti s vykonaním znaleckého dokazovania v konaní, ktoré má viaceré príčiny (nedodanie potrebného materiálu pre účely dokazovania, zdĺhavé znalecké dokazovanie, slabšia dôkazná iniciatíva účastníkov konania pri zadávaní návrhov na znalecké dokazovanie a pod.). “*

V liste krajský súd vyjadril aj súhlas s upustením od ústneho pojednávania v danej veci.

V podaní doručenom ústavnému súdu 5. decembra 2011 súhlasil s upustením od ústneho pojednávania vo veci samej aj sťažovateľ. Vo svojom vyjadrení k stanovisku krajského súdu sťažovateľ uviedol, že krajský súd sa v predmetom stanovisku vôbec nevyjadril k podstate sťažnosti, a síce k dôvodom neprimeraného časového odstupu medzi prijatím jeho rozsudku a jeho písomným vyhotovením (doba viac ako jeden a pol roka).

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej

len „zákon o ústavnom súde“) upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ich stanoviskami, ako aj s obsahom súvisiaceho spisu dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

Ústavný súd preskúmal na vec sa vzťahujúci súdny spis a dospel k týmto pre posúdenie sťažnosti relevantným zisteniam:

Krajský súd o odvolaní odporcu podanom 10. júla 1998 proti rozsudku okresného súdu z 30. apríla 1998 a predloženom krajskému súdu 10. septembra 1998 rozhodol na vykonanom pojednávaní 17. marca 1999, na ktorom svojim uznesením predmetný rozsudok zrušil a vrátil vec okresnému súdu na ďalšie konanie. Uznesenie krajského súdu so spisovým materiálom bolo prvostupňovému súdu doručené 3. augusta 1999 a advokátovi sťažovateľa bolo uznesenie doručené 23. augusta 1999.

Krajský súd o odvolaní odporcu podanom 11. októbra 2000 proti rozsudku okresného súdu z 20. júna 2000 a predloženom krajskému súdu 1. februára 2001 rozhodol uznesením z 11. septembra 2001, ktorým predmetný rozsudok zrušil a vrátil vec okresnému súdu na ďalšie konanie. Uznesenie krajského súdu so spisovým materiálom bolo prvostupňovému súdu doručené 16. apríla 2002 a advokátovi sťažovateľa bolo uznesenie doručené 24. júna 2002.

Krajský súd o odvolaní sťažovateľa podanom proti uzneseniu okresného súdu z 12. decembra 2002, ktorým bola uložená povinnosť zložiť preddavok na trovy konania súvisiace s doplnením znaleckého dokazovania a predloženom krajskému súdu 31. januára 2003 rozhodol uznesením z 28. augusta 2003, pričom toto bolo okresnému súdu so spisovým materiálom predložené 10. novembra 2003.

Okresný súd 24. októbra 2006 prijal vo veci rozsudok, ktorý napadol 16. januára 2007 odvolaním odporca. Spisový materiál bol krajskému súdu predložený 5. februára 2007.

Krajský súd 12. februára 2007 adresoval sťažovateľovi výzvu, aby sa vyjadril k podanému odvolaniu odporcu.

Sťažovateľ a jeho právny zástupca podaním z 27. júna 2007 ospravedlnili svoju neúčast' na určenom termíne pojednávania – 11. júl 2007. Krajský súd v uvedenom termíne vykonal pojednávanie, ktoré pre účely opätovného predvolania účastníkov konania odročil.

Právny zástupca sťažovateľa podaním z 20. septembra 2007 požiadal o ospravedlnenie neúčasti a odročenie pojednávania určeného na 3. október 2007 z dôvodu kolízie tohto termínu s inými pojednávaniami vo veci jeho klientov. Krajský súd vykonal 3. októbra 2007 pojednávanie, ktoré z dôvodu neprítomnosti odporcu odročil na neurčito pre účely opätovného predvolania účastníkov konania (sťažovateľ sa pojednávania zúčastnil).

Krajský súd vykonal 21. novembra 2007 pojednávanie, na ktorom sa vyjadrili právni zástupcovia účastníkov konania. Krajský súd pojednávanie odročil na neurčito pre účely doplnenia dokazovania výsluchom znalca.

Krajský súd vyzval 6. decembra 2007 účastníkov konania na zaplatenie preddavku na trovy konania spojené so znaleckým dokazovaním, ktorí ho uhradili v priebehu decembra 2007.

Krajský súd vykonal 10. septembra 2008 pojednávanie, ktoré z dôvodu neprítomnosti znalca odročil na neurčito pre účely predvolania znalca a doplnenia znaleckého posudku (písomnosť obsahujúca predvolanie nebola znalcovi doručovaná, v spise sa nenachádza žiaden doklad preukazujúci, že by bol krajský súd doručovanie realizoval).

Krajský súd vykonal 29. apríla 2009 pojednávanie, na ktoré sa nedostavil predvolaný znalec (zásielka adresovaná znalcovi obsahujúca predvolanie na pojednávanie sa vrátila 7. mája 2009 nedoručená s označením „zásielka neprevzatá v odbernej lehote“). Krajský súd pojednávanie odročil pre účely doručenia žiadosti znalcovi o doplnenie znaleckého posudku.

Krajský súd bez nariadenia ústneho pojednávania 31. marca 2010 prijal rozsudok, ktorým prvostupňový rozsudok v napadnutej časti zmenil tak, že návrh sťažovateľa zamietol. Toto rozhodnutie krajského súdu spolu so spisovým materiálom bolo prvostupňovému súdu doručené 18. augusta 2011. Advokátovi sťažovateľa bolo uznesenie doručené 12. augusta 2011 a k uvedenému dňu bolo konanie právoplatne skončené.

II.

Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa ustanovenia čl. 48 ods. 2 prvej vety ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných priet'ahov.

Pokiaľ ide o základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov zaručené čl. 48 ods. 2 ústavy, je pod konaním, v ktorom sa takáto vec prerokováva, potrebné rozumieť nielen konanie prvostupňového súdu, ale aj odvolacieho a dovolacieho súdu, ďalej konanie v správnom súdnictve, ako aj konanie o výkon rozhodnutia. Tento právny názor ústavného súdu vychádza zo skutočnosti, že ani ústava a ani procesné predpisy upravujúce činnosť súdov v občianskych a trestných veciach nevynímajú z povinnosti súdov konať bez zbytočných priet'ahov žiadnu vec, ktorej môže byť poskytnutá súdna ochrana (pozri I. ÚS 70/98).

Otázku existencie zbytočných priet'ahov v konaní a porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy ústavný súd skúma vzhľadom na konkrétne okolnosti prípadu, a preto aj v prípade sťažovateľa preskúmal z hľadiska charakteru prerokovávanej veci jej skutkovú a právnu zložitosť, ako aj jej významnosť z pohľadu sťažovateľa (1), ďalej správanie sťažovateľa v priebehu konania (2) a napokon aj postup krajského súdu (3).

1. Predmetom konania je uplatnený nárok na náhradu škody spôsobenú vadným vykonaním diela (opravy osobného motorového vozidla na základe uzavretej zmluvy o dielo). Ústavný súd je toho názoru, že vec sťažovateľa nemožno hodnotiť po právnej stránke ako zložitú, pretože tento typ konania je regulovaný pomerne podrobnou právnou úpravou a tiež príslušnou judikatúrou. Pokiaľ ide o hľadisko skutkovej zložitosti veci, ústavný súd neakceptoval argumentáciu

krajského súdu, ktorý zložitosť veci z uvedeného aspektu opieral o potrebu vykonania znaleckého dokazovania. Zo zistení ústavného súdu vyplynulo, že znalecké dokazovanie bolo vykonané v celom rozsahu v rámci prvostupňového konania a v odvolacom konaní krajský súd od zámeru doplniť ho napokon upustil. V tomto kontexte pozornosti ústavného súdu neušlo, že na to, aby k takémuto záveru dospel, potreboval krajský súd neprimeranú dobu 11 mesiacov s absenciou akéhokoľvek procesného úkonu súdu, ktorá jednoznačne vykazuje pasivitu krajského súdu v označenom období. Pojednávanie vykonané 29. apríla 2009 totiž krajský súd odročil pre účely doručenia žiadosti znalcovi o doplnenie znaleckého posudku a až 31. marca 2010 prijal krajský súd rozsudok, v ktorom uviedol, že dospel k záveru, „že je možné vo veci rozhodnúť i bez takto doplneného znaleckého dokazovania“.

Judikatúra štrasburských orgánov ochrany práva aplikujúc kritérium významnosti veci z pohľadu sťažovateľa diferencuje posudzovanie primeranosti plynulosti konania do troch skupín v závislosti od potreby rýchlosti rozhodovania. Ide o konania vyžadujúce si:

- primeranú rýchlosť,
- osobitnú rýchlosť,
- výnimočnú rýchlosť.

V prípade konaní týkajúcich sa vecí spojených s prostriedkami na živobytie sťažovateľa, medzi ktoré patria aj žaloby o náhradu škody (pozri rozhodnutie vo veci Havala c. Slovenská republika z 12. novembra 2002), vyžadujú štrasburské orgány ochrany práva od vnútroštátnych súdnych orgánov osobitnú rýchlosť konania. Aj ústavný súd pri posudzovaní veci sťažovateľa vychádzal z kritéria osobitnej rýchlosti požadovanej v prípadoch konaní o náhradu škody.

2. V rámci posúdenia druhého kritéria používaného pri hodnotení prípadných zbytočných prieťahov v súdnom konaní zistil ústavný súd určité okolnosti signalizujúce nedostatočnú aktivitu sťažovateľa ako účastníka konania. Išlo o prípad, keď z dôvodu ospravedlnenej neúčasti sťažovateľa a jeho právneho zástupcu na pojednávaní konanom 11. júla 2007 odročil krajský súd pojednávanie a tiež o prípad, keď z dôvodu ospravedlnenej neprítomnosti právneho zástupcu sťažovateľa bolo odročené pojednávanie vykonané

3. októbra 2007. Tieto ojedinelé okolnosti však nemali výraznejší negatívny dopad na plynulosť postupu posudzovaného konania.

3. Tretím hodnotiacim kritériom, podľa ktorého ústavný súd zisťoval, či došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa zaručeného čl. 48 ods. 2 ústavy, bol postup krajského súdu.

V rámci označeného kritéria ústavný súd zohľadnil predovšetkým požiadavku osobitnej rýchlosti konania kladúcu vyššie nároky na aktivitu konajúceho súdu a sprísňujúcu hodnotenie jeho prípadnej nečinnosti v priebehu súdneho konania.

Ústavný súd po preskúmaní postupu krajského súdu v posudzovanom konaní dospel k záveru, že závažnými nedostatkami, ktoré narušili plynulosť konania, boli početné obdobia nečinnosti, v ktorých krajský súd nekonal bez toho, aby mu v tom bránila zákonná prekážka.

Už v prvotnej fáze konania sa vyskytlo obdobie pasivity krajského súdu, ktorému bolo 10. septembra 1998 predložené podané odvolanie spolu so spisovým materiálom, pričom o ňom rozhodol s neprimeraným časovým odstupom 6 mesiacov, a to 17. marca 1999, pričom spisový materiál vrátil prvostupňovému súdu pre potreby ďalšieho konania takisto po uplynutí neprimeranej doby viac ako 4 mesiacov, 3. augusta 1999. V označenom období prihliadnuc na potreby naštudovania veci, prípravy pojednávania a písomného vyhotovenia rozhodnutia ústavný súd aritmeticky kvantifikoval pasivitu krajského súdu rozsahom približne 7 mesiacov.

Aj v ďalšej etape konania došlo zo strany krajského súdu k narušeniu plynulosti konania, keď o odvolaní, ktoré mu bolo so spisovým materiálom predložené 1. februára 2001, rozhodol s odstupom až 7 mesiacov na pojednávaní konanom 11. septembra 2001 a spisový materiál vrátil okresnému súdu pre potreby ďalšieho konania až po uplynutí doby takmer 7 mesiacov, a to 16. apríla 2002. Rovnako, ako v predchádzajúcom prípade, zohľadnil ústavný súd časové nároky korešpondujúce potrebám naštudovania veci, prípravy pojednávania a písomného vyhotovenia rozhodnutia a v označenom období kvantifikoval zistenú nečinnosť dobou 11 mesiacov.

Krajský súd nepostupoval aktívne ani po uplatnení ďalšieho opravného prostriedku, ktorý mu bol spolu so spisovým materiálom predložený na prerokovanie 31. januára 2003, pretože rozhodol s neadekvátnym časovým odstupom 7 mesiacov. Postupujúc analogicky ako v predchádzajúcich prípadoch ústavný súd v danom období časovo vyčíslil pasivitu krajského súdu dobou 4 mesiace.

Ústavný súd najzávažnejšie nedostatky v postupe krajského súdu zistil v záverečnej etape konania, ktorá nasledovala po predložení odvolania podaného proti meritórnemu rozsudku okresného súdu z 24. októbra 2006.

Krajský súd zostal nečinný bez toho, aby mu v tom bránila zákonná prekážka, a to v období od decembra 2007, keď účastníci konania uhradili preddavok na trovy znaleckého dokazovania, do vykonania hlavného pojednávania 10. septembra 2008, ktoré bolo navyše odročené z dôvodu súdom zavinenej neprítomnosti znalca, ktorému krajský súd nezaslal predvolanie na pojednávanie. Okrem nečinnosti predstavujúcej približne 6 mesiacov (podľa vymedzenia ústavného súdu) bolo teda uvedené obdobie poznačené aj nesústredným postupom krajského súdu.

Ako neprimeraný kvalifikoval ústavný súd aj časový odstup 7 mesiacov, s ktorým vykonal krajský súd ďalšie pojednávanie, a to 29. apríla 2009. V danom období ako ničím neodôvodnenú nečinnosť kvalifikoval ústavný súd dobu 5 mesiacov. Rovnako ústavný súd neakceptoval neprimerane široký časový odstup vykonania ďalšieho pojednávania v termíne 31. marca 2010 a v danom úseku dĺžku nečinnosti vyhodnotil ústavný súd rozsahom 9 mesiacov.

Napokon ako obdobie neodôvodnenej nečinnosti posúdil ústavný súd postup krajského súdu, ktorý písomné vyhotovenie svojho rozhodnutia vydaného 31. marca 2010 doručil sťažovateľovi po uplynutí absolútne neakceptovateľnej doby viac ako 16 mesiacov. Podľa posúdenia ústavného súdu s prihliadnutím na ustanovenie § 158 ods. 5 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“) predpisujúce lehotu 30 dní na vyhotovenie a odoslanie rozhodnutia účastníkovi konania kvantifikoval ústavný súd hrubú nečinnosť v danom prípade dobou v rozsahu 15 mesiacov.

Ústavný súd konštatuje, že rozhodujúcim faktorom, ktorý mal negatívny dopad na plynulý priebeh posudzovaného odvolacieho konania, bol postup krajského súdu a zbytočné prietahy, ktorých sa dopustil v dôsledku zistených období nečinnosti (v celkovej dĺžke 4 rokov a 9 mesiacov), ako aj v dôsledku svojho nesústreďeného postupu.

Ústavný súd tak dospel k záveru, že základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom krajského súdu porušené bolo.

Vzhľadom na skutočnosť právoplatného skončenia veci sťažovateľa sa ústavný súd návrhom sťažovateľa na uloženie príkazu konať v intenciách čl. 127 ods. 2 ústavy nezaoberal.

Nad rámec na tomto mieste ústavný súd poznamenáva bez toho, aby sa zaoberal jej opodstatnenosťou, že argumentácia krajského súdu obsiahnutá v jeho vyjadrení, v rámci ktorej krajský súd namietal nesplnenie podmienky prípustnosti sťažnosti v zmysle § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (podanie sťažnosti na prietahy v konaní predsedovi príslušného súdu), sa javí za zistených okolností (celková pasivita krajského súdu v rozsahu takmer 5 rokov) ako zjavne neprimeraná.

III.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy môže ústavný súd svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 citovaného článku ústavy boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

Žiadosť o priznanie primeraného finančného zadost'učinenia odôvodnil sťažovateľ takto: „*v danom prípade, kde sa jedná o majetkové právo, prietahmi zo strany súdu bola mu spôsobená mnohonásobne vyššia škoda.*“ Vychádzajúc z uvedeného považoval sťažovateľ za primeranú výšku finančného zadost'učinenia sumu 15 000 €.

Ústavný súd pri rozhodovaní tejto otázky zohľadnil časový rozsah a početnosť vyskytujúcich sa pasívnych období v konaní krajského súdu, pričom berúc do úvahy

predmet konania na krajskom súde a všetky okolnosti daného prípadu považoval priznanie sumy 1 000 € za primerané finančné zadost'učinenie podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde

Sťažovateľ prostredníctvom svojho právneho zástupcu žiadal priznať náhradu trov konania pred ústavným súdom, ktorých výšku bližšie nešpecifikoval.

Pri určení výšky náhrady trov bolo treba vychádzať z priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za I. polrok 2010, ktorá predstavovala sumu 741 €. Úhradu priznal ústavný súd za dva úkony právnej služby (prevzatie a prípravu zastúpenia a podanie sťažnosti) v súlade s § 1 ods. 3, § 9, § 11 ods. 3 a § 14 ods. 1 písm. a) a b) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov. Vychádzajúc z toho za jeden úkon právnej služby vykonaný v roku 2011 patrí odmena v sume 123,50 €, k tomu tiež režijný paušál 7,41 €. Ústavný súd priznal sťažovateľovi náhradu trov konania za dva úkony právnych služieb. Za tieto dva úkony vykonané v roku 2011 (prevzatie a príprava zastúpenia, spísanie sťažnosti) vrátane režijného paušálu v danom prípade prislúcha odmena v celkovej sume 261,82 €.

Pokiaľ ide o vyjadrenie sťažovateľa k stanovisku krajského súdu, ústavný súd za tento úkon právnej služby sťažovateľovi náhradu trov konania nepriznal, pretože ho nepovažoval za také, ktoré by výraznejšou mierou prispelo k objasneniu okolností relevantných pre rozhodovanie ústavného súdu.

Priznanú náhradu trov právneho zastúpenia je krajský súd povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 OSP).

Vzhľadom na znenie čl. 133 ústavy toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. januára 2012